

Å ha drømmer og mål innenfor klassisk musikk

Den musikalske veien byr på mange spennende og morsomme muligheter, men også mange timer med øvelse og trening. Derfor er det viktig å like det man holder på med.

Tekst: Matilde Marie Hangård, Samira Chami og Edda Dorthea Brunsvik

Bilder: Matilde Marie Hangård og Samira Chami

Det var vinter ute, tidlig i februar, men solen hadde meldt sin ankomst og skinte opp rommet gjennom de store vinduene. Vi befinner oss i festsalen på Oslo Katedralskole. Rommet er stort med elegante lysekroner og bjelker i taket. Raske fottrinn beveger seg over gulvet. Trinnene legger igjen en klang som kan sammenlignes med slag på en stortromme. Hun plasserer seg helt fremst i rommet, foran alle de tomme stolene. Spennene på kofferten knipses opp. Celloen blir løftet ut og hun strekker seg etter et tørkle. Hun tørker over celloen slik at den ser ekstra blank og fin ut. Pianokrakken dras fram, et dypt pust trekkes og så kommer første strøk.

Ung og talentfull cellist

Nora Dahl Nilsen (18) er en ung og talentfull cellist. Helt siden hun var liten har hun vært omringet av musikk. Dermed føles det rett for henne å også gå den musikalske veien. Fra fireårsalderen har Nilsen drevet med et instrument.

- Jeg spilte fiolin fra jeg var 4 år på en kulturskole i Ski. Da lærte jeg å spille ut i fra Suzukimetoden.

Suzukimetoden går ut på at man driver med musikk fordi det er gøy ikke fordi du er presset til det. Derfor hadde ikke Nora noen ambisjoner når hun var yngre, hun spilte kun fordi det var gøy, noe som gjør det lettere å ikke bli lei senere i livet. Da venninnen hennes sluttet å spille fiolin ville Nora også bytte til et annet instrument, så da hun var 8 år gammel begynte hun å spille på celloen i stedet for. Hun har klare planer om fremtiden innen klassisk musikk, men forteller at det er en lang og vanskelig vei.

En drøm og et mål er to forskjellige ting

Et muntert "Ohh" kommer når Nora blir spurt hva drømmen hennes er, og man kan se i ansiktsuttrykket hennes at det er et stort spørsmål å svare på. Hun er litt usikker på hva hun skal si, og deler derfor opp svaret sitt.

- Alle vil jo at musikken sin skal treffe flest mulig mennesker, og at det man spiller skal være verdifullt, men mitt personlige mål er å spille i et orkester.

Det finnes mange forskjellige jobber man kan ha når man spiller cello. Man kan spille inn cd'er til pop artister eller være soloartist, men det er også mange fler yrker som innebærer det å kunne spille et instrument.

- Jeg selv synes det er mye mer spennende å formidle orkester musikk fordi det er et samarbeid med mange andre. Hvis man hører på verk med en full besetning av artister så kan man høre alt fra den massive messing klangen når orkesteret gir alt til de små melodiene som kommer fra de mindre instrumentene.

Man kan også være en soloartist i et orkester, og da har man noen små soloer en gang i blant. Dette synes Nora virker gøy, for da kan man vise seg litt frem samtidig som at man jobber med flere mennesker. Hun mener samarbeid og musikk hører veldig sammen med hverandre.

Å spille i et orkester er Nora sin drøm, men målet hennes nå er å komme inn på en høgskole, så hun prøvespiller mye. Det er mange på hennes alder som driver med musikk. Hvor hun øver, på Barrat Due musikk institutt, er det så mange som fem cellister, og alle er like flinke. Dette kan gjøre ting mer utfordrende.

- Det er litt kjipt, for det er ikke plasser til alle, forteller Nora og sukker.

Må øve ganske mye for å nå målet

Når vi spør Nora om man må øve mye ler hun og sier at hun har masse å fortelle.

- Noen forskere mener man må øve minst 10 000 timer på instrumentet sitt før man er 18 år for å kunne bli profesjonell. Jeg og venninnen min regnet på dette og fant ut at vi da måtte øve i fire timer hver dag fra vi er 8 år gamle, noe som ikke virker realistisk.

Hun peker ut at det viktigste er konsentrasjonen. Innsatsen man legger inn gjenspeiler seg ikke bare i antall timer, men også i konsentrasjon. Det er bedre å ha spilt i to til tre timer fokusert, enn å spille i seks timer mens man ser på telefonen annethvert minutt. Men det handler ikke kun om å øve. Det er mye arbeid, og man må trene opp kroppen slik at man ikke får noen belastningsskader. I tillegg til dette burde man ha flere interesser, slik at man ikke blir lei og kan hente inspirasjon fra flere steder. Nora pleier å lese en bok en gang i blant og fokusere på skolen.

Spiller instrumentet med stolthet

Buen beveger seg raskt og lett over strengene. Fingrene er hurtige og ryddige. Med blikket rettet nedover mot strengene og en buet rygg har Nora full kontroll over det store

instrumentet sitt. Albuene peker utover og får det til å se mer stødig ut. Hun har gjør veldig bastante bevegelser med et konsentrert blikk.

Aldri vært snakk om noe annet

I Januar i fjor hadde Nora sin første solo, som betyr at hun skulle spille alene. Hun hadde forberedt et program som skulle vises for et publikum på Barrat Due. Der inviterte hun folk hun ville ha der. Det var veldig viktig for henne at de menneskene som var der ønsket og hadde lyst til å være der. Hun var kjempenervøs og trodde at jeg skulle spy noe som aldri har skjedd før. Det kom rundt 65 stykker proppet inn i et rom ment for rundt 30. Det ble skikkelig god stemning og hun syntes det var skikkelig gøy. Dette er et av hennes beste minner fra å spille cello.

Det merkes godt på Nora at hun er stolt over instrumentet sitt og hvor godt hun kan spille det. Hun sitter med en strak rygg og smiler bredt.

- Jeg bruker jo hele livet mitt på musikk og det er aldri snakk om noe annet.